

Pensaments d'una noia de Gaza

ACTIVISTS - MOHAMMED ZAANOUN

COMISSION DE COOPERACIÓ

Aya Shalayel és una estudiant de batxillerat de Gaza (Palestina), amb un talent natural com a pianista. L'11 d'octubre passat, l'Aya i la seva família de set membres van agafar la documentació necessària i unes poques pertinences i van abandonar casa seva per anar cap al sud de la franja de Gaza cercant un lloc més segur. Hi havia sempre l'esperança de poder tornar aviat a casa. El 18 d'octubre uns amics els van enviar una foto del seu edifici, on havien viscut des de feia molts anys. Estava totalment destrossat. Al sud de la Franja moltes famílies s'amunteguen buscant un lloc per poder dormir i viure i l'Aya i la seva família van trobar un espai de menys de 30 metres quadrats on es van instal·lar.

Després de molts intents per poder sortir de Gaza, finalment el 10 de febrer van aconseguir anar a Egipte, després de pagar una gran quantitat de diners. Sortir de Gaza ha permès a l'Aya poder continuar el batxillerat a distància. L'Aya ha estat escrivint sobre les seves preocupacions. Publiquem alguns dels seus escrits.

Dissabte, 27 de gener

Aquest matí, encara estava una mica endormida quan escoltava la veu de la meva mare i els meus germans. M'he vist a mi mateixa estirada al llit de la meva habitació, les seves veus venien de la nostra cuina com un clàssic dissabte a la tarda. En el fons sabia que això no era real, era una mena de pensament delirant sobre la meva antiga vida, bé... la meva vida abans de la guerra. Però vaig seguir fingint que tot era real, és una bogeria pensar que la meva vida normal-quotidiana només existeix en els meus

somnis, em fa plorar. Oh, com trobo a faltar la meva rutina normal! Com tornaria de l'escola i correria al meu llit calent per fer una migdiada després de l'escola, una migdiada que duraria almenys quatre hores, així que només faria la migdiada els dies que no tingués cap activitat després de l'escola. Uns altres dies tornaria a casa en sortir de l'escola i em dutxaria ràpidament i em prepararia per anar al conservatori de música per a les meves classes de piano, tres dies la setmana. Ara tot el que he esmentat no és sinó imaginació.

Dissabte, 3 de febrer

Avui fa 120 dies...

120 dies fora de casa meva.

120 dies sense ser jo mateixa.

120 dies de faltar massa coses que no puc començar a comptar.

Una d'elles és la meva millor amiga.

Mirava per la finestra el pati del lloc on ens hem desplaçat i em vaig adonar que dues noies de la meva edat jugaven a tennis i es divertien malgrat les terribles circumstàncies que estan passant. La meva ment de seguida em va fer pensar en ella. De com estariem rient, plorant i compartint tants sentiments si estiguéssim juntes, hi ha tantes coses que vull dir-li, vull abraçar-la tan fort per compensar tots els dies que no ens veiem. Han passat quatre mesos sense que ella sigui la primera amb qui parlar al matí, sense caminar tantes vegades juntes a l'escola i esmorzar. Arribàvem sense alè a classe!

Sense que vingui a casa amb mi després de l'escola. I tornar a menjar, sobretot coses dolces i beure cafè, de vegades miràvem un o dos capítols del nostre programa de tele-

visió favorit i quan anàvem a casa seva, la seva mare insistia perquè em quedés fins a l'hora de dinar, i no teníem més remei que trucar a ma mare i suplicar perquè em deixés quedar; finalment ella cedia si no em quedava gaire temps, i quan fos fosc la mare vindria a buscar-me i li demanaríem de nou que em deixés quedar una estona més. La mare probablement suggeriria fer una passejada amb el cotxe i hi estariem d'accord amb il·lusió, aniríem a la platja, menjaríem gelats i ens divertiríem molt i, finalment, tornaria a casa.

Passaríem la resta del dia enviant *tiktoks*, xerrant, compartint les fotos que vam fer poc abans a les nostres històries d'Instagram i, finalment, faríem els deures de l'escola juntes i després, desitjant-nos una bona nit, aniríem al llit.

Ella solia ser una gran part del meu dia i, de sobte, no hi és.

Sembla que tots els bons moments que vam passar juntes ens els han arrencat.

Déu meu, la trobo tant a faltar que fins i tot les paraules no ho poden descriure.

Dimecres, 21 febrer

Crec que el cop que havia estat més trista va ser quan anava a cinquè de primària i la meva mare no em deixava anar a l'excursió escolar perquè venien els exàmens, o l'estiu passat quan la meva família va anar de vacances a Jordània i jo no vaig poder anar-hi simplement perquè no vaig obtenir el permís, ves a saber per quin motiu. Ha resultat que no era "tristor" el que sentia abans...

L'11 d'octubre de 2023, el dia que vaig sortir de casa per escapar-me literalment de la mort, no sabia que seria l'última vegada que seria a casa, no sabia que no hi tornaria

mai, recordo que estava mirant la meva habitació per darrera vegada mentre pensava: "Està bé, marxaré una estona, però tornaré aviat."

Ha resultat que mai he estat tan trista com el dia que vaig saber que el nostre edifici havia estat arrasat fins als fonaments, se n'havia anat per sempre com si res, sense dir-me un adeu com cal: en aquell mateix moment em vaig sentir completament sola en aquest món cruel, vaig plorar a llàgrima viva sabent que mai tornaria enrere, sabent que darrere meu deixava tants records, no sols materials, sinó també tants moments emotius.

Va ser un punt de canvi en la meva vida, només que no per a bé...

Mai havia conegit una llar abans, vaig criar-me entre veïns i amics amb els quals em sentia jo mateixa, vaig tenir tots els meus alts i baixos allí...

Però no hauria de plorar perquè s'ha acabat, hauria de somriure perquè va passar.

El meu futur és potser difícil de predir, però quan perds alguna cosa que una vegada vas estimar amb tot el cor, només cal saber que les onades tendeixen a abandonar

la mar caòtica per arribar finalment a una riba tranquil·la.

Dimecres, 15 de maig

La pregunta final que no deixaré de fer-me és: "Com tiraré endavant?"

I espero desesperadament una resposta clara com si fos la solució d'or per a tota la meva tristesa.

Però el cas és que no girem full. I no ho dic en sentit negatiu o, almenys, no és el que estic fent ara mateix.

Bé, la meva resposta més honesta és que aquesta mena de tristesa, cal tractar d'aprendre a viure-hi, deixem a un costat tots els nostres sentiments i convivim amb tots dos en alguna mena de pau, encara que siguin sentiments totalment separats.

Comença amb un enorme forat negre sense sortida i mai es fa més petit, tot i que es va recobrint de vida, quan seguim amb el nostre dia a dia, quan tornem a riure, amb el pas del temps, quan ja no és la tristesa on centrem la nostra vida. No vol dir que hagi desaparegut o que l'hagim superada, en absolut, el mes mínim desencadenant ens pot tornar a esgarrapar de nou, la tristesa continua present només que d'una manera

ACTIVESTILLS - MOHAMMED ZAANOUN

Camp de persones deplaçades al sud de Gaza.

diferent, més profunda només, no tan dura, no qualsevol cosa la treu a la superfície, si bé encara és dins nostre sempre. Es converteix en una cosa quotidiana, la manera en què puc ser feliç, i encara així continuar affligida, sense que sigui d'una manera dramàticament trista. Encara puc gaudir de les petites coses de la vida.

Només per saber com funciona aquest procés abans de dir a algú "has de tirar endavant", no existeix tal cosa com "tirar endavant", només hi ha afrontament, acceptació i la misericòrdia de Déu. ●

GARDEN ARENAS

Plantes · Floristeria · Decoració

Visita la nostra botiga online
www.gardenarenas.com

Riera Fosca, 11-29 - 08320 Alella
Tel. 93 555 12 43 - WhatsApp 620 99 37 51

web@gardenarenas.com
www.gardenarenas.com